Man kan med rette si at sjamanisme ikke er en religion, selv om det utvilsomt venter religiøse opplevelser langs veien. Men den rasjonelle siden ved sjamanenes virksomhet er vel verd å ta opp. Vi raser altså ikke bare rundt i trance.

Som alle bør vite nå har jeg min inspirasjon i den samiske tradisjonen. Den var min vei inn. Den hadde nok liv i seg til at jeg ble forelsket og forført av kreftene i arven. Noe fantes i fortiden, og en misforståelse gjorde at jeg fikk litt grep på dette etter hvert. Jeg trodde fremtiden lå foran meg. Den lå bak meg. Fremtiden kommer bakfra, som en venn nettopp fortalte meg. Bak meg hadde jeg også stammens arv. Og det mest facinerende med den arven er trommene og trommesymbolene.

Jeg har gått mange runder med de gamle trommene. Jeg har vært dratt mot dem, så har jeg brukt trommesymbolene som veivisere på trommereiser. Til tider har jeg lagt fra meg hele denne psykedeliske verdenen, har besluttet meg til å glemme det hele. Men trommene og trommesymbolene har kommet tilbake hele tiden.

Med tiden har min forståelse av trommene og symbolene utvidet seg Det er åpenbart for meg at symbolene på de trommene er som koder eller nøkler inn til den samiske sjamanistiske arven.

Hver malte tromme var et kart over bevisstheten til noaidiene som eide trommene. Samtidig var trommesymbolene også universelle kart, kart for helbredere og myteskapere, drømmearbeiderne og kulturarbeiderne blant jegerne og samlerne.

En tromme var det mest verdifulle objektet den som praktiserte kulturfaget noaidikunsten kunne lage eller etterlate seg.

De var instrumentelle i min helbredelsesprosess, på samme vis som at de brukes i dag kan helbrede bruddene i den samiske åndskulturen.

Symbolene er altså et kart over psykens vesen. Samtidig som om de er nedtagnet på skinnet, der er på overflaten, knytter de an til et symbol i trommens mage og i mytelandet.

Dette illustrerer to lag av psyken på en gang gjennom ett objekt.

Noaidien har tegnet ned symboler på de mytiske kreftene vedkommende kjente og hadde tatt grepet på. Å ta grepet på en disse kreftene betyr å ha forankret dem i rasjonalitet. Det er ikke lenger krefter som flyter fritt og styrer seg selv på sin egen reise gjennom psykens dyp. Kraften er forankret i hverdagsbevisstheten.

Da er det ikke lenger nødvendig å dra på trommereise for å kunne kommunisere med kraften. For en tynn tråd av lys gjennom bevissthetslagene binder symbol og kraft sammen. Ved å aktivisere symbolet i sinnet, så hører og lytter kraften i dypet, eller i det høye.

I denne sammenhengen er sjamanisme et prosjekt for å temme iboende krefter, om de tilhører dyrearven eller englerikene.

De kreftene man slik har knyttet til seg, de har man på et vis underlagt seg. Og forstå meg rett, man har nærmest underlagt seg dem.

I den forsand er man en som danser på toppen av kraften, og kan danse kraften fra mytologien inn i hverdagssinnet og og det ordinære fellesskapets rom.

Noaidiene trengte ikke å gjøre reiser til kraften. De trengte heller ikke å slå på trommene. De kunne legge skinnet og symbolene til ørene og lytte. Eller bare se på dem. Så ble energien aktivisert, så dukket svaret opp

Jeg tror ikke at de trengte trommene heller. For de hadde integrert kreftene inn i sin egen mage, hadde alt de trengte i rollen som sjaman innvendig. Det de da gjorde i rollen som sjaman var å ta grepet for andre, der andre ikke klarte å ta grepet selv.

Det ukjente ligger som kjent bak vår rygg, der det ikke kan sees. Jeg slutter meg til det Borgny sa her om dagen: Fremtiden kommer bakfra. Det lyder som tittelen på en stor roman.

ailo gaup